

Publicerad 2012-10-08 14:55 av Gunnar Hilén

Mitt hemliga psyke

Ibland tar jag en promenad.

Andra dagar går jag först ut,
sen går jag.

Går ut och går heter det också.

Knallar. Traskar.

Ibland vandrar jag bara
fram och tillbaka
spankulerar
eller bara strosar.

Det händer emellanåt
att jag flanerar
ja t o m spatserar.

Ibland står jag helt still,
som förstenad...nedfryst,
med ryggen mot en trygg husfasad
och låtsas inte vara med
bara som ett med väggen

men ett lätt okvävbart skratt
röjer mig

kanske jag skrattar
för att jag tänker på barndomen
eller för att jag tappat kontakten

i alla fall så sen vänder jag på klacken
och ställer mig med magen mot samma vägg

fortsätter skratta
men av andra anledningar
ja, de kan vara flera

när jag tänker på saken
kan det vara gråt också

nån sa han hört nåt
som påminde om
ett döende spädbarn

hur sånt nu låter

så här långt efteråt

det är inte lätt att veta menar jag

så vänder jag ånyo,
nu på en femöring,
och drar mig hemåt

då gäller det att passa sig,
ty man rör inte upp främlingars känslor
ostraffat

då blir det passgång
en sån ger sig skocken inte på

väl hemma släpper jag väder
och lägger mig på golvet
jag går igenom allt
en gång till

sekventiellt

det händer att jag ångrar mig djupt.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Gunnar Hilén med Poeter.se id #26287 innehar upphovsrätten